

DE L'AUTOR DE *SÓC EN PILGRIM*

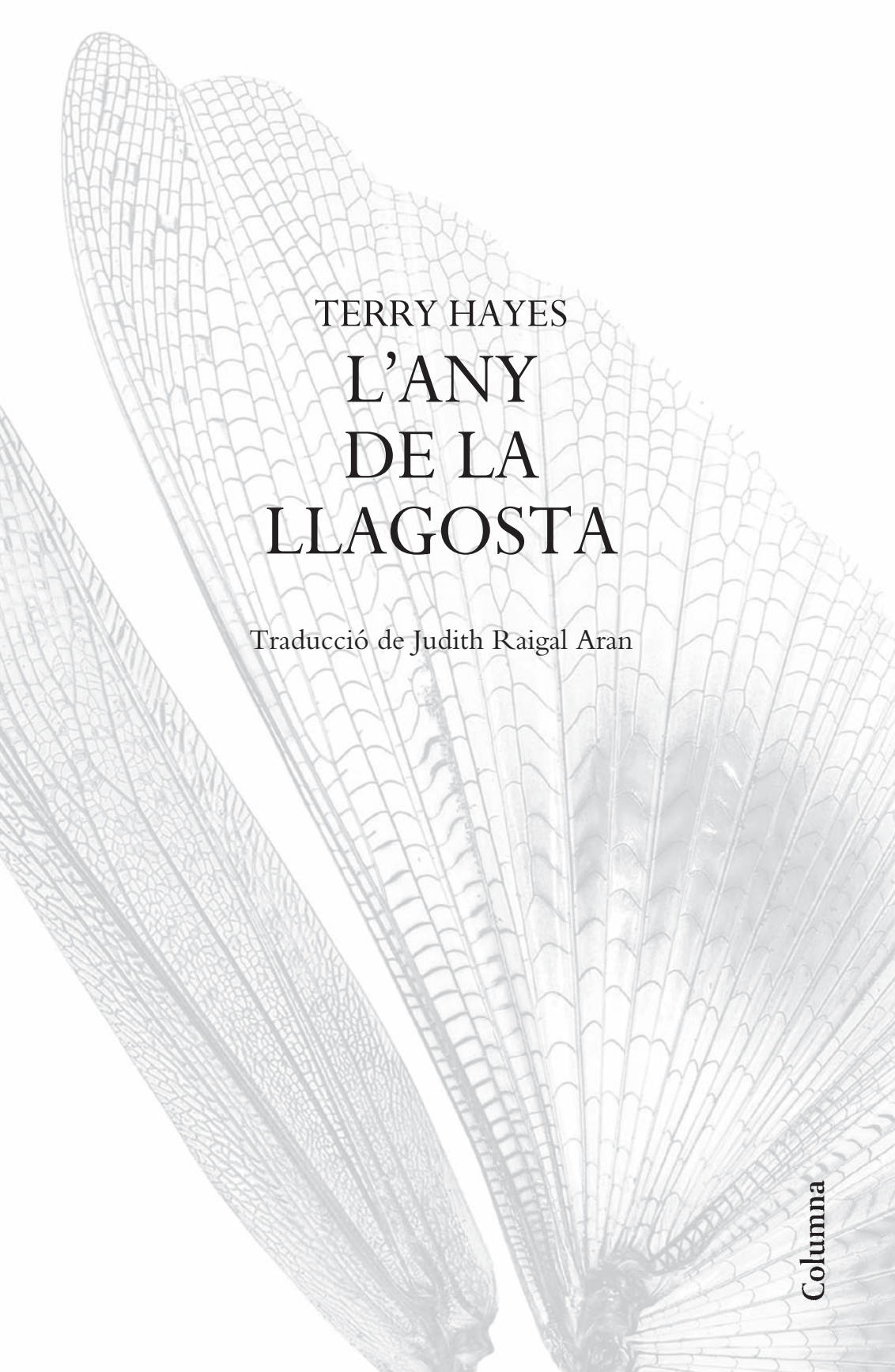
TERRY HAYES

L'ANY

DE LA

LLAGOSTA

Columna

TERRY HAYES
L'ANY
DE LA
LLAGOSTA

Traducció de Judith Raigal Aran

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *THE YEAR OF THE LOCUST*
PRIMERA EDICIÓ: JUNY DEL 2024
© TERRY HAYES, 2023
TOTS ELS DRETS RESERVATS
© DE LA TRADUCCIÓ: JUDITH RAIGAL ARAN, 2024
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-3215-3
DIPÒSIT LEGAL: B. 8.362-2024
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

La frase de Dickens al capítol 36 de la tercera part és d'*Història de dues ciutats*
en traducció de Núria Sales

*Això és una obra de ficció i, excepte en el cas dels fets històrics,
qualsevol semblança amb persones reals, vives o mortes, és pura coincidència.*

AMB LA COL·LABORACIÓ DEL DEPARTAMENT DE CULTURA
I DE LA INSTITUCIÓ DE LES LLETRES CATALANES

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

L **Institució
de les Lletres
Catalanes**

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.
Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

1

Una vegada vaig anar a matar un home. En altres temps, en dies de joventut, la meva feina em portava pels carrerons de Tòquio il·luminats per llums de neó, observava la sortida del sol per sobre de la mesquita Nou Cúpules i esperava a la riba del barri antic d'Istanbul mentre les llàgrimes d'una dona queien com la pluja.

En aquesta ocasió em va tocar anar molt més cap a l'est, on la mar Egea es troba amb la Mediterrània i el sol turc es desfà a sobre d'una cadena d'illes diminutes. La més petita era també la més remota; un indret on les onades trencaven contra les restes d'un vaixell de càrrega que reposava entre uns esculls de corall, els corrents perillosos s'arremolinaven per les coves ocultes, i del poble pescador, on ja feia temps que no hi havia cap vaixell de fusta, només en quedaven les restes.

Vaig arribar-hi a finals de primavera, a bord d'un vaixell mercant capitanejat per un egipci prou prudent per no fer-me gaires preguntes. Encara recordo la sensació de la brisa al rostre i la flaire marejadora de la pinassa mentre em movia per un bosc silenciós; avançant ben a prop de les ombres, com he fet durant la major part de la meva vida professional.

El meu objectiu d'aquell dia era un home valent, sense cap mena de dubte, suposadament un alemany sortit de Nuremberg

—una preciosa i vella ciutat impregnada de tantíssima història fosca—. I quan el vaig agafar per sorpresa a la cuina de la seva finca apartada del món, tots dos vam saber que havia fet un viatge molt llarg, tant en quilòmetres com en anys, per trobar-nos en aquella cita mortal.

Jo era membre de l'agència en aquella època i durant molts anys havia fet servir el nom en clau «Kane». Cinc anys abans, aquell alemany havia estat un actiu de confiança dels serveis d'intel·ligència dels Estats Units a Teheran. El que ningú no sabia, però ben aviat es va descobrir, era que en secret també estava subcontractat pels russos. Sembla que avui en dia tot es pot subcontractar, fins i tot els serveis d'espionatge.

Un vespre tranquil d'un dilluns, va anar a menjar alguna cosa passada l'hora de sopar al cafè del refinat Espinas Palace Hotel de Teheran i al lavabo d'homes va donar el nom de deu de les nostres fonts més valuoses a l'Iran a un representant dels serveis centrals de Moscou. És ben sabut en el món de l'espionatge que les agències d'espies de Rússia i de l'Iran han treballat estretament durant anys, de manera que era inevitable que aquella llista de noms acabés en mans de la PAVA, la despietada policia secreta iraniana. Com a resultat, la nostra xarxa —que havíem anat construint al llarg de molts anys a un alt cost humà i de béns, i, encara més important, que ens obria una porta del darrere vital per obtenir informació sobre el programa nuclear iranià— va quedar destruïda en qüestió de poques hores. Fins i tot a la CIA, una organització que sap bé què vol dir fracassar, aquell esdeveniment es va qualificar de desastre rotund i absolut.

Les conseqüències per als vuit homes i les dues dones desmascarades per la traïció del nostre actiu, però, van ser encara molt més catastròfiques. Es van haver de presentar davant d'un tribunal que els va jutjar a altes hores de la nit, i l'endemà els obrers ja van començar a muntar deu grues de construcció elevades en una de les places més grans de Teheran. Tot i que, primer, la gent que passava no hi va parar gaire atenció, de seguida va quedar clar què era el que es proposaven: assegurar-se que tantes persones com fos possible presenciessin l'execució de

la sentència del tribunal. En molts països de l'Orient Mitjà, no n'hi ha prou de castigar la gent, sinó que també cal enviar un missatge ben clar a la resta de la població.

Després de muntar les grues, s'hi van annexar els braços horitzontals. Hi van instal·lar rotllos de corda als extrems i, a última hora d'un dia de primavera, quatre furgonetes negres dels serveis penitenciaris iranians van dur els presoners fins a la plaça. D'un en un, a mesura que anaven passant els minuts, els van anar traslladant a la gàbia que hi havia a la part superior de la grua que tenien assignada.

Un cop a dalt, sota la mirada de la multitud que s'havia aplegat als peus de les grues, la Guàrdia Revolucionària va obligar aquells homes i dones morts de por a pujar a la plataforma que hi havia al final del braç de cada grua. Van penjar al pit de cadascun dels presoners un cartell que els identificava com a espies del «Gran Satanàs» i els van passar pel cap una soga, popularment coneguda al país com la «corbata iraniana».

Gràcies a una planificació minuciosa, les persones que s'havien congregat a la plaça van poder contemplar sense cap impediment els deu individus que tenien a sobre seu. Amb un cel blau i clar de fons, semblava que pengessin entre el cel i la terra. Donades les circumstàncies, suposo que era precisament així.

Agenollats a terra, hi havia un grupet d'homes i dones a prop de les grues —molt probablement familiars i amics—, plorant i resant. Van alçar la vista quan un home uniformat, un tinent coronel, es va enfil·lar al capdamunt d'una de les furgonetes i va parlar en persa amb l'ajuda d'un megàfon que li va fer ressonar la veu per tota la plaça. Va llegir els noms dels presoners, els delictes imputats i la condemna.

Finalment, va apartar la vista dels documents i, cridant més fort, va pronunciar una paraula en persa que es pot traduir com a «preparats». Un dels presoners condemnats, en sentir aquella paraula, va perdre la serenor; es va posar a cridar i a implorar a Déu que el salvés.

Com era habitual, com a mínim pel que jo havia vist, aquestes súpliques servien de ben poc. Seguint una coreografia ben

treballada, la Guàrdia Revolucionària va fer un pas endavant i cadascun dels seus membres va posar la mà a la part de baix de l'esquena del presoner que li tocava.

Amb aquest gest, es va estendre un silenci pesant entre la multitud; i un infant, un nen d'uns sis anys, es va separar del seu grup d'amics i familiars i va alçar el cap per mirar un dels presoners —probablement la seva mare o el seu pare—, i va començar a cridar-lo pel nom. Una dona que tenia al darrere el va fer tornar al seu lloc, i el nen va començar a plorar. I, després del que va semblar una eternitat, l'home de l'altaveu va donar l'ordre: «Ara».

Els guàrdies, tots alhora, van empènyer els presoners cap endavant. Deu parells de peus van deixar de trepitjar les plataformes de fusta i la multitud va contenir l'alè de manera involuntària. Els familiars i els amics van observar la pluja de sabates i sandàlies, mentre les víctimes queien al buit.

Van caure amb els peus primer, es van precipitar cap a la plaça i les bobines de corda van començar a desenrotllar-se ràpidament darrere seu. Quan les bobines van arribar al final, els nusos que envoltaven les deu goles es van estrènyer, els presoners es van sacsejar cap amunt, i se'ls va partir el coll a l'instant.

Ningú no va dir res; només se sentien els plors de les famílies amb els deu cossos de fons lleugerament balancejats per la brisa càlida de l'Orient Mitjà.

No em va sorprendre que la multitud reaccionés quedant-se en silenci. He tingut la desgràcia de presenciar unes quantes execucions: diversos escamots d'afusellament, dos penjats a la forca i l'assassinat d'un home d'edat avançada a qui van lligar a una cadira elèctrica i van obligar a «pujar al llamp», tal com en diuen els guàrdies del corredor de la mort; i hi ha una cosa que la tinc ben clara: l'expressió d'horror dels homes i les dones que veuen desaparèixer per sempre totes les seves esperances no t'abandona mai. És un record que et passa pel cap a les tres de la matinada, quan venen cap a tu totes les coses del món que et fan més por, quan puguen les escales de casa teva per venir-te a buscar.

Uns quants dies abans, al lavabo de l'Espinass, l'alemany, com

a recompensa per haver facilitat la llista de noms, havia rebut un maletí que contenia una fortuna en bons suïssos anònims al portador. Jo no soc creient —ningú no faria servir mai aquest adjectiu per descriure'm—, però dos mil anys abans sant Pau va escriure unes paraules que, un cop les sents, és molt difícil que les oblidis: «L'amor als diners és l'arrel de tots els mals». I aquesta afirmació era ben certa a Teheran.

Des del moment en què el traïdor va deixar la tassa de cafè, un impermeable desgastat, dues burilles i un rebut de pagament amb targeta de crèdit rebregat a sobre de la taula, va entrar al lavabo, va fer l'intercanvi, va sortir del local per la zona de fumadors annexa, va pujar de paquet al taxi-moto que l'esperava i va desaparèixer enmig de la ciutat, els analistes de l'agència estimaven que havien transcorregut uns noranta-dos segons. Només li havien calgut noranta-dos segons per convertir-se en multimilionari, fer saltar pels aires tota una xarxa d'intel·ligència sencera i signar la condemna a mort de deu col·legues de feina. Fos com fos, s'havia de dir que era molt bon espia. Com a espia autònom que s'havia format tot sol, era un fora de sèrie.

Com era d'esperar, la CIA —una organització carregada de defectes tot i que de tant en tant també tenia algun encert brillant, on jo havia estat treballant durant els dotze anys precedents— va intentar trobar-lo per totes les vies, però no ho va aconseguir de cap manera, i, com que dia rere dia s'anaven descobrint més proves que demostraven que havia estat treballant a dues bandes, va anar agafant més i més fama fins que va acabar formant part de la llegenda negra dels serveis d'intel·ligència dels Estats Units. I no només això, sinó que quan els analistes que van intentar aprofundir en la seva identitat van descobrir que durant anys havia fet servir una pila d'identitats, l'agència finalment es va veure obligada a admetre un fet que posava els pèls de punta: no tenien ni idea de qui era en realitat. Potser ni tan sols era alemany.

Considerant que la identitat d'aquell home era tot un misteri —i, suposo, tenint en compte que va desaparèixer d'una manera tan espectacular—, un dels intel·lectuals de l'agència li va

posar un sobrenom que de seguida es va escampar. Li va posar el nom en clau «el Mag», un il·lusionista, un savi, un nom amb arrels ben antigues. La Bíblia ens explica que els tres savis que van dur or, encens i mirra per celebrar el naixement de Jesús eren mags. Així que la CIA —l'organització que al llarg de la seva història havia estat pionera en tantes arts fosques de l'espionatge— havia topat finalment amb un mag i algú que treballava en solitari i que era gairebé tan bo com ells.

No cal dir que aquell descobriment va avivar la frustració de l'home que sempre duia roba cara i ocupava el despatx de la cantonada i el va animar a multiplicar els esforços de l'agència per trobar-lo. Us puc ben assegurar que mai no s'havia donat una escassetat de testosterona de nivells tan alts en el món de la intel·ligència.

Quan ni tan sols la cerca utilitzant els millors recursos, guiada per un equip escollit a dit d'experts en mineria de dades i agents d'operacions d'elit, va ser capaç de trobar cap rastre del Mag, el problema va arribar a la meua taula. Era divendres i estava a punt de sortir per anar a dinar d'hora —l'Starbucks que hi ha a la seu principal de la CIA a Langley és, per moltes raons, un dels més concorreguts del món— i aquell dia m'havia proposat evitar l'hora punta del migdia. Ja havia tancat l'ordinador i la caixa de seguretat quan vaig sentir el sorollet inconfusible que m'informava que a la safata d'entrada m'acabava d'arribar un missatge de prioritat alta.

El vaig desencriptar i vaig veure que contenia l'expedient secret sobre la traïció a Teheran, imatges horripilants de l'execució pública piratejada a les càmeres de la PAVA i informes sobre tots els intents fallits de caçar-lo. També hi havia una nota del director en què em demanava que em familiaritzés amb el material i em reunís amb ell al seu despatx dilluns a primeríssima hora. Que et convoqués a una reunió a aquelles hores tan intempestives no era gens habitual, i hi havia persones a l'organització que afirmaven que les reunions tan d'hora al matí eren estratagemes; no era pas un addicte a la feina, deien, tan sols li agradava fer-ho veure.

Per tal com van anar les coses, s'equivocaven: el director de

l'agència era un home tenaç i ambiciós, que, tot i que molt poques persones ho sabien, s'havia criat en unes circumstàncies peculiars i difícils. Sempre havia pensat que la feina l'ajudava a omplir un gran buit, cosa que, sincerament, no era gens excepcional en una agència coneguda pels excèntrics i els inadaptats que en formaven part.

El director —un home de cabells grisos que encara conservava en gran manera l'alçada i la constitució atlètica que l'havien convertit en una estrella de l'atletisme a la facultat— havia crescut com a Richard Rourke, però feia molts anys que ningú no feia servir el seu nom de veritat. Tothom el coneixia com a Falcon, des que, quan era un agent jove, havia entrat a l'Iran formant part d'un equip de nord-americans i israelians que tenia la missió d'inutilitzar un conjunt de centrifugadores nuclears amagades en una serralada inhòspita situada a prop d'una població anomenada Natanz.

Aquella missió va tenir un final desastrós, però en Rourke, tot i ser el membre amb menys experiència de l'equip, no només va demostrar un coratge extraordinari, sinó que, a més a més, es va saber comportar amb una gran serenitat en unes circumstàncies extremes: com a mínim cinc iranians que treballaven per a l'agència van poder salvar-se gràcies a ell. Després d'aquells fets, quan al món dels agents secrets va començar a córrer la història de la seva fugida a mitjanit a sota del foc i sense aturar-se per res per travessar la frontera de l'Iraq amb la part del darrere de la furgoneta carregada amb la meitat de la xarxa dels col·laboradors locals, se li va quedar el nom de Falcon, que venia del mot anglès de «falcó».

Amb uns ulls penetrants i una mandíbula de línies profundes, era probablement més imponent que guapo, però hi havia una cosa que no es podia negar: era l'home més ben vestit que havia conegut mai. Tant hi feia quina hora del dia fos o el nivell d'angoixa de la situació, sempre te'l trobaves, tant a primera hora del matí al seu despatx com a altes hores de la nit al centre d'operacions, amb un vestit Brioni fet a mà, una corbata de seda i una camisa Charvet. I resultava impossible no fixar-se en la meravella de botons de puny que duia posats.

Quan va deixar les operacions de primera línia, es va passar unes quantes dècades picant pedra a Washington, i la roba i la imatge ho eren tot en aquell món. Als passadissos on es respirava poder i als salons socials de l'elit de Georgetown, se'l considerava alhora competent i molt sofisticat; un parell de mans elegants en les quals es podia confiar.

El director tenia uns seixanta i pocs anys quan vaig rebre la convocatòria per reunir-me amb ell al seu despatx i, sincerament, no em va sorprendre rebre-la. Ja havia sentit rumors sobre els pocs avenços que s'havien fet per trobar el Mag, que cada investigació donava menys resultats que l'anterior, i ja m'esperava que tard o d'hora algun membre de l'elit dels serveis d'intel·ligència dels Estats Units arribaria a la conclusió que probablement jo era l'únic que tenia les habilitats necessàries per donar un nou enfocament a la recerca.

A causa d'un conjunt peculiar de circumstàncies, formava part d'una petita cèl·lula d'espies que estàvem especialitzats a accedir al que s'anomenava «Àrees d'Accés Denegat», llocs controlats per poders que ens eren totalment hostils com, per exemple, Rússia, Síria, Corea del Nord, l'Iran i les zones tribals del Pakistan. Per aquest motiu tenia molts més coneixements que la majoria sobre com algú a qui perseguien fins a la mort havia pogut evitar que el descobrissin.

En poques paraules, era evident que el Mag sabia com amagar-se. Però és que jo també en sabia, d'amagar-me.

2

La meva experiència i les meves habilitats poc habituals van fer que un divendres normal i corrent en què em disposava a sortir ben aviat del despatx per anar a buscar el dinar, em trobés, novament, a punt per donar una ullada a una pila d'expedients classificats.

Quan vaig obrir el primer dels documents, va passar una

cosa ben estranya. Es va fer el silenci més profund que havia sentit mai al meu despatx, i això va fer que em quedés quiet. Vaig mirar per la finestra: el vent, que fins feia ben poc havia estat guanyant intensitat per convertir-se en una tempesta d'hivern, s'havia aturat de cop i les poques fulles que encara quedaven als arbres havien deixat d'agitar-se salvatgement. La gent supersticiosa o religiosa hauria dit que aquell silenci tan inusual volia dir que l'univers m'estava demanant que estigués ben atent, que el cel estava assenyalant el moment en què un espia encobert obria un arxiu altament secret i els planetes es començaven a alinear.

Afortunadament, jo no em guiava per il·lusions d'aquesta mena. D'una vida que ja em queda molt lluny, tinc una carrera de ciències d'una universitat molt prestigiosa i sempre he cregut en el món racional. Aquell any havia presenciat un hivern dur a Virgínia; la majoria dels matins em trobava amb una capa gruixuda de gebre a terra i en més d'una ocasió havia vist arbres envoltats d'exoesquelets de gel, i tenia clar quin era el significat autèntic del silenci de fora: que ben a prop havia començat una forta nevada que havia ofegat el soroll del món, cosa que passava sovint.

Preocupat per haver de conduir fins a casa amb aquella tempesta que estava a punt d'arribar, vaig tancar les persianes, vaig sentir que el vent tornava a agafar força i vaig començar a revisar els arxius. Al cap de sis hores, després d'haver-los absorbit, em vaig asseure en la foscor de la nit, i vaig pensar en com n'era, de difícil, trobar el Mag.

Per fer-ho encara tot més complicat, era evident que molt abans que entrés en aquell lavabo de Teheran, ja s'havia preparat tot un seguit de noves identitats i amagatalls, desenes de llocs i de noms que aniria utilitzant i descartant fins que tingués clar que havia aconseguit no deixar rastre i que se l'havia empassat la immensitat del món. Segons la base de dades de l'agència, hi havia com a mínim dos-cents milions d'homes blancs de mitjana edat al planeta; per a un agent dels serveis d'intel·ligència que intentava localitzar-ne un de concret, sí que era tota una immensitat, sí.

L'expedient que en teníem a Langley contenia un gran nombre de fotos seves i de dades biomètriques, però no tenia cap mena de dubte que, immediatament després d'haver sortit de Teheran, havia fet una parada a les muntanyes suïsses, a Gstaad o potser a Villars-sur-Ollon, poblacions exclusives on no només es poden trobar dos dels internats més cars del planeta, sinó que també són dos indrets on anar a buscar institucions que es dediquen a coses de caràcter ben diferent. Ben amagades a les valls d'aquestes dues localitats, hi ha clíniques sense nom especialitzades en la discreció i en les operacions de luxe. L'amant de Vladímir Putin va donar a llum en una ocasió en una d'aquestes clíniques, i pagant una bona suma de calés en pots sortir amb una altra cara, un nou límit del cuir cabellut, empremtes dactilars modificades quirúrgicament i implants magnètics a les canyes de les cames que t'afegeixen uns quants centímetres d'alçada.

En la solitud de la meva oficina, em vaig adonar que m'estaven demanant que busqués un home blanc d'altura i nacionalitat indeterminada, amb un nom desconegut, en un lloc que no podíem identificar, amb una cara que no havíem vist mai i que deixava unes empremtes que no eren les seves. Potser podia trobar alguna mena de pista en el seu passat llunyà, però és que tampoc no havíem acabat de descobrir mai del tot qui era en realitat. A Turquia tenen una expressió per fer referència a una tasca com aquesta: diuen que és com cavar un pou amb una agulla...

Em vaig aixecar, vaig caminar fins a la finestra i vaig obrir la persiana per contemplar la nit, esperant que la tempesta de neu i vent ja hagués arribat i trobar-m'ho tot folrat de blanc, però tan sols em vaig trobar el vent que feia ballar les fulles dels arbres. Vaig pensar que era estrany que s'hagués fet aquell silenci d'abans però que la tempesta no hagués arribat. Sense donar-hi més voltes, em vaig dir a mi mateix que el Mag era un trenca-closques ben interessant, però que, si li restaves la venjança i la testosterona, tampoc no n'hi havia per a tant: feia temps que havia desaparegut, vivia al marge de tot i ja no representava cap amenaça per a ningú.

Mentre observava els arbres esquelètics, em va venir al cap una cosa que en una ocasió m'havia dit el meu pare, que feia deu anys que era mort: «Si el que busques és revenja, cava dues tombes»; i vaig estar una estona entretenint-me amb la idea de suggerir a en Falcon que a l'agència li convindria més centrar-se a trobar els traïdors que teníem ara mateix en comptes de preocupar-se tant pels que ens havien traït en el passat. Per sort, alguna cosa em va aturar.

Vaig seguir el rastre del Mag, i un dels objectes insignificants que es va deixar a sobre de la taula de l'Espinas Hotel em va dur a les illes de la mar Egea. Sabia que hi vivia sol i, amb l'escalfor del sol del migdia a l'esquena, buguenvíllies vermelles abalançant-se per sobre dels murs de la finca i una Sig Sauer negra de 9 mm a la mà, vaig entrar a l'habitatge per la porta tancada amb clau del soterrani, vaig avançar per la casa en silenci i me'l vaig trobar a la cuina preparant-se un plat de pasta en una cuina de gas i cantant en veu baixa una cançó d'amor en italià. Va resultar que, al final, no en tenia res, d'alemany.

Va titubejar a mitja estrofa en adonar-se de la meva presència, va fer mig pas i per un moment vaig perdre-li la mà esquerra de vista. En un únic moviment, vaig treure el fiador i vaig posar amb fermesa el dit a sobre del gallet...

Ja no vaig poder anar més enllà; en la fracció de segon que va transcórrer entre els meus ulls veient el que passava i la meva mà reaccionant-hi, aquell home va dur a terme un truc extraordinari que em va obligar a llançar-me a terra —em van xiular les orelles i em vaig quedar mig sord—, cosa que li va donar vint segons per començar a disparar amb una arma que s'havia fabricat ell mateix i per escapar pel jardí. Una vegada més, havia fugit fent el que sabia fer millor: desaparèixer.

Però, en la plenitud dels temps, el significat real d'aquelles tres hores a l'illa no tenien res a veure amb si havia trobat el Mag o no, o amb si l'agència havia aconseguit la revenja que buscava. No, aquelles tres hores tindrien una importància completament diferent: per casualitat, aquell dia el Mag em va ensenyar un truc espectacular, una obra d'art sorprenent, que més endavant m'acabaria salvant la vida.

Al cap d'un temps, en una missió força més rellevant i molt més escabrosa que cap altra que hagués fet abans, viatjaria pels oceans del temps, a través d'un paisatge governat per la por fins a les runes d'un complex industrial que en el passat havia sigut molt important. Aniria a unes instal·lacions russes situades a l'antiga república soviètica del Kazakhstan i, tot i que ara ja hi havia poca gent que ho recordés, aquell va ser el lloc on es va produir un dels assoliments més grandiosos de la humanitat. Va ser allà on em vaig veure involucrat en un combat cos a cos brutal contra adversitats terribles i, en mirar l'eternitat als ulls, vaig rebuscar en la memòria i vaig recordar el que havia fet el Mag. No podré perdonar mai aquell home per la seva traïció a Teheran, però no puc negar que li estic enormement agraït i, tenint en compte la importància de la missió que en aquell moment tenia entre mans, suposo que el món també li hauria d'estar agraït. Un altre exemple —si és que n'hi ha d'altres— que demostra que la vida és plena d'ironia.

Malgrat que la missió va arribar a la seva conclusió mortal a l'històric i degradat cosmòdrom de Baikonur al Kazakhstan, havia començat a milers de quilòmetres de distància, en un paratge salvatge i sense llei on es troben les fronteres de l'Iran, l'Afganistan i el Pakistan. És un triangle letal, una àrea on els falcons pelegrins, les criatures més veloces de la Terra, cacen quan s'amaga el sol i l'esperança de vida d'un espia d'Àrees d'Accés Denegat sovint es mesura en dies.

Hi vaig anar per trobar-me amb un informant, un home que sabia una gran quantitat de secrets sobre l'organització terrorista més perillosa de tot el món. No es pot dir que fos un home valent —volia diners i passaports per donar una vida millor a la dona i les filles—, però sí que era ben cert que, si el descobrien, la seva esperança de vida seria encara molt més curta que la meva.

3

Tractant-se com es tractava d'un viatge al cor de la foscor, l'inici no va ser especialment propici. Vaig volar a Karachi, la ciutat més gran del Pakistan, el dia en què s'hi registraven les temperatures més altes de tota la seva història, i això que només érem al mes d'abril. Quan vaig sortir al carrer, sense la protecció de l'aire condicionat de la terminal d'arribades de l'aeroport, vaig notar una calor tan intensa que em vaig quedar literalment sense respiració.

A Karachi, la cinquena ciutat més gran del món —i és molt possible que la més caòtica—, hi viuen vint milions de persones, gairebé totes pobres, entatxonades en una àrea delimitada, d'una banda, pel delta d'un riu i, de l'altra, per les aigües contaminades de la mar d'Aràbia. Cinc vegades al dia, el muetzí crida tots els habitants a resar en una de les tres mil mesquites que hi ha a la ciutat, l'aire està carregat de fum de dièsel i l'aigua potable no és gaire millor. No hi ha res que et pugui preparar per a un atac als sentits d'aquesta magnitud. Mentre anava cap a l'aparcament, vaig veure força gent reunida al voltant de dos captaires que s'havien desmaiats per culpa de la calor, i un d'ells podia ser que fos mort. Algú més supersticiós que jo, una d'aquestes persones que es fixa en el silenci d'abans de la tempesta, potser s'ho hauria pres com un senyal.

Me'n vaig anar de la ciutat, conduint cap a l'oest durant uns vuit-cents quilòmetres, tan ràpid com vaig poder, amb una mar de color turquesa a l'esquerra i al meu davant tan sols una carretera buida i resplendent. A mesura que vaig anar deixant quilòmetres enrere, aquell indret es va convertir en un dels llocs més solitaris i més desolats que havia vist mai, fins que, per fi, vaig fer una parada en una carena, vaig mirar cap a l'horitzó i vaig veure davant meu una zona de terra erma, congostos profunds i cingles de granit infranquejables; ja tenia a la vista Jomhuri-ye Eslami-ye Iran: la República Islàmica de l'Iran.

Eren ben pocs els espies nord-americans que havien acon-

seguit infiltrar-se al país amb èxit, i encara menys els que n'havien tornat vius. I ara, a tan sols uns trenta quilòmetres de distància, podia veure la terra erma d'aquell país que tenia una de les fronteres més vigilades del món. L'únic que havia de fer era creuar-la sense que em veiés ningú, com un fantasma enmig de la nit.

4

La missió havia començat, cosa que és habitual en el món dels serveis d'intel·ligència, per un esdeveniment en aparença trivial. Un home, mentre intentava arreglar l'aire condicionat del cotxe, havia trobat enganxat a la part de darrere d'una peça de recanvi un tros de paper en què tan sols hi havia apuntat un codi numèric i una adreça. Una troballa del tot insignificant per a la gran majoria d'habitants del planeta, però és que l'home que havia trobat aquell tros de paper no era un home qualsevol i el paper, com a mínim en un sentit determinat, també era força especial.

L'home en qüestió era un soldat de confiança que servia en la que s'havia convertit en una de les organitzacions terroristes que havien crescut més ràpidament de tot el món, una que s'autoanomenava «Nou Exèrcit Islàmic de la Puresa», les arrels de la qual estaven fortament vinculades al fonamentalisme religiós i a l'odi contra els occidentals. Això no en tenia res, d'especial —hi havia desenes d'organitzacions terroristes com aquesta—; la diferència era que l'Exèrcit de la Puresa era l'encarnació més recent del que es considerava probablement el grup terrorista més violent de la història moderna.

Malgrat les afirmacions dels líders d'una munió de països, Estat Islàmic, també conegut com a ISIS —l'organització brutal que havia emergit de les runes de Síria i l'Iraq—, no havia estat mai derrotada militarment. Atacada constantment, havia fet el que hauria fet qualsevol altra organització insurgent

i terrorista: dissipar-se als quatre vents i fer que el càncer s'escampés.

Com a resultat, hi havia cinc esqueixos principals d'ISIS, i els líders dels millors d'aquests esqueixos —o els pitjors, segons com es miri— es van atribuir el nom de l'Exèrcit de la Puresa, es van dirigir cap al sud i van trobar un port segur entre columnes de granit, poblacions carregades d'anys i valls amagades entre la frontera del Pakistan i l'Iran. Tal com diu el vell acudit: «Per què Déu va crear la frontera? Perquè volia fer quedar bé l'Afganistan».

A través de la vigilància per satèl·lit, la intercepció de trucades a escala industrial i tota mena de tecnologies de reconeixement facial —la versió altament classificada que avui en dia permet identificar persones a tres-cents quilòmetres de distància—, es va saber que l'Exèrcit estava captant seguidors i soldats molt més ràpid del que qualsevol dels observadors reconsagrats de Langley s'hagués imaginat mai. En el seu punt culminant, ISIS va arribar a captar trenta mil soldats estrangers, i molts d'ells —ara amb molta experiència— havien començat a recórrer la carretera de la costa des de Karachi o les antigues rutes d'opi de l'Afganistan per fer costat a l'Exèrcit.

Per als milers d'homes i dones de Langley que, després de l'Onze de Setembre, havien dedicat tota la seva vida professional a vigilar les circumstàncies canviants i els corrents secrets del fonamentalisme islàmic, cada vegada era més evident que estaven presenciant el ressorgiment d'alguna cosa tan terrorífica com ISIS o, encara pitjor, tan letal com l'Al-Qaeda d'Ossama bin Laden. Però aquests mateixos analistes també sabien que la retòrica violenta i els batallons de seguidors tan sols eren un decorat. Sense l'element més crucial de tots, els grups de fonamentalistes de l'islam, eren el mateix que les tres-cents milícies armades que operaven als Estats Units, homes i dones que jugaven a disfressar-se els divendres a la nit i es «desplegaven» pels boscos que tenien més a la vora de casa els caps de setmana. Per separar el gra de la palla dels que es consideraven autèntics i no uns farsants, un grup terrorista havia d'atacar.

Com més difícil fos l'objectiu de l'atac, més gran era la glò-

ria rebuda, i no hi havia objectiu més difícil que els Estats Units. Bin Laden havia aconseguit fer-ho amb gran pompa i havia marcat el camí que havien de seguir la resta de grups terroristes. En certa manera, tot i que no és fàcil dir-ho, malgrat que el lloc en què es va produir l'atac de l'11S ja es va posar en ordre fa anys, encara vivim entre les runes de les Torres Bessones. Tal com va dir un historiador —tot citant virus incontròlats, el canvi climàtic, huracans catastròfics, inundacions devastadores i terrorisme inacabable—, certament vivim en l'era del pànic.

Sis hores després que els analistes de l'agència lliuessin el seu informe supersecret sobre l'alçament de l'Exèrcit de la Puresa —i, com a conseqüència, l'alerta antiterrorista de l'agència passés immediatament del taronja al vermell—, l'operació colossal de la CIA a l'estació de Kabul, a l'Afganistan, va sentir el primer del que serien tot un seguit de rumors.

A vegades, penso en quan encara era relativament nou en això de l'espionatge. Una vegada, era en un vaixell de càrrega travessant la mar d'Andaman des de la costa de Tailàndia i, com que no podia adormir-me, nerviós perquè m'havia d'infiltrar a Myanmar per trobar-me amb un grup de líders rebels, vaig sortir a la coberta de matinada i em vaig quedar agafat a la barana. Era una nit clara, d'aquelles que els controladors aeris anomenen «de cel ras». No se sentia res, el cel era clar i sense núvols, un alè de vent s'havia endut qualsevol rastre de pol·lució i les estrelles llüïen en una nit cristal·lina.

L'hèlix de la nau rotava i feia que milers de milions d'organismes marins minúsculs emetessin una resplendor brillant, i aleshores me'n vaig adonar: m'envoltava la fosforescència de l'oceà. Amb la Via Làctia per sobre meu i, en certa manera, també una via làctia per sota, era com si estigués navegant en un mar d'espelmes, una metàfora perfecta del món de l'espionatge. Els espies també naveguen per aigües desconegudes i estranyes, tot i que no ho fan envoltats d'estrelles i organismes marins, sinó de fragments d'informació. El truc, però, era el mateix: evitar concentrar-se en les espelmes i mirar de seguir la llum.

Després de setmanes de sentir rumors, l'estació de Kabul va fer precisament això, és a dir, va deixar enrere les espelmes i va arribar a la conclusió que l'Exèrcit de la Puresa estava planificant un atac important, un acte de terrorisme de grans dimensions que emulés els seus predecessors més foscos.

En el món dels serveis d'intel·ligència hi ha un adjectiu que es reserva només per descriure els atacs terroristes en l'àmbit mundial d'aquesta escala; a l'estació de Kabul ningú no posava en dubte que s'estava preparant un «espectacular».

5

En l'informe urgent que van fer arribar des de l'estació de Kabul —tenint en compte que es va enviar amb el nivell màxim de classificació de seguretat i només el va rebre en Falcon Rourke i el seu cap, el director del Servei Nacional d'Intel·ligència— quedava ben clar ja en els tres primers paràgrafs que s'esperava un atac devastador al món occidental i que es produiria als Estats Units.

Preocupats, els dos responsables del servei d'espionatge a Washington van encomanar immediatament a tots els recursos de la xarxa d'espionatge dels Estats Units —nou-centes mil persones de més de dues mil organitzacions governamentals— la tasca d'intentar descobrir tot el que poguessin sobre aquella conspiració amorfa i amb prou feines visible. Tots dos homes sabien, però, que el que calia fer era posar-se a buscar més espelmes.

L'endemà, un actiu menor dels Estats Units a l'Afganistan va rebre un missatge en clau al seu telèfon que li deia que estigués ben alerta a tot el que sentís.

L'home, un afganès d'uns cinquanta anys, vestit normalment amb una granota esquitxada de taques d'oli —un dels diversos centenars de treballadors independents que la CIA tenia al país—, era un instal·lador d'aires condicionats que treballava amb el seu

taller mòbil: un camió atrotinat amb tracció a les quatre rodes que afirmava, escrit en un lateral del vehicle en paixtu, darí i anglès, que fossis on fossis el «Doctor Aire» tenia el remei que necessitava l'aire condicionat de qualsevol mena i de qualsevol marca de vehicle.

El coneixien pels territoris fronterers de l'Afganistan, l'Iran i el Pakistan perquè era un dels millors tècnics d'assistència a la carretera. Durant vint-i-cinc anys s'havia guanyat la vida voltant lliurement pels pobles i ciutats més remots escampats entre les fronteres, tractant-se de tu amb els membres de les patrulles frontereres i els funcionaris de tots tres països, que sempre li permetien passar sense posar-li cap obstacle a canvi d'una recàrrega de freó o d'una reparació senzilla.

La seva especialitat era trobar peces de recanvi fora d'estoc i, tot i que cap dels seus clients entenia com s'ho feia per trobar-ne ni s'ho qüestionava, l'explicació era ben senzilla: la CIA n'hi enviava un cop al mes des dels Estats Units al seu magatzem de Kabul. Captar-lo com a actiu i subministrar-li tot el que necessités perquè el seu negoci fos un èxit havia estat una idea inspirada per en Falcon Rourke, de quan havia estat cap de l'estació de Kabul feia alguns anys.

«L'amagarem a la vista de tothom. Aquell lloc és un forn, tothom necessita aire condicionat», havia dit en Falcon. «Podrà asseure's al voltant d'un foc, beure's la tassa de te de rigor i parar orella al que s'hi comenta».

I això era exactament el que feia aquell mecànic: al llarg dels anys havia explicat centenars de rumors i informacions i ara el seu contacte a l'estació de Kabul li demanava que procurés estar encara més atent. El tècnic hauria fet cas omís del to de prec en què s'havia escrit aquell missatge —amb el temps havia arribat a la conclusió que des de l'agència s'enviaven ordres urgents tan sols per assegurar-se que tothom estigués a l'aguait—, però aquell missatge estava acompanyat d'una salutació amistosa, després de tots aquells anys, del seu vell amic Falcon Rourke i li demanava que fes tot el que pogués per ajudar-los.

Al cap de deu dies, mentre treballava en el seu magatzem situat en un polígon als afores de Kabul, arreglant la seva furgone-

ta amb una nova remesa de peces de recanvi que li havia fet arribar la CIA, va rebre una trucada d'un telèfon satel·litari en què li demanaven assistència urgent. Aquella trucada no tenia res d'especial i era d'un home a qui ja havia reparat l'aire condicionat diverses vegades durant els darrers anys. El client, que semblava que era algú que feia molts quilòmetres en cotxe, li havia dit que s'havia quedat penjat en un petit poblet a la frontera de l'Iran, a prop de Zabol, un centre regional que tenia el dubtós honor de rebre habitualment, per part de l'Organització Mundial de la Salut, el títol de ser la ciutat més contaminada del món.

En altres circumstàncies, el mecànic no hauria acceptat aquella sol·licitud, tenint en compte que el poble era a més de mil quilòmetres de Kabul, no tenia cap altre servei d'assistència per aquella zona i tenia ganes de descansar uns quants dies a la capital abans d'agafar la carretera de nou.

La perspectiva de conduir envoltat de l'aire asfixiant de Zabol l'atreia ben poc, però aquell home sempre l'havia intrigat. Parlava molt poc, viatjava constantment, era un afganès que havia treballat com a taxista a Kabul i ara vivia a l'Iran sense tenir aparentment cap feina o, com a mínim, sense tenir-ne una de la qual estigués disposat a parlar. Potser era cosa de la intuïció que havia anat adquirint després de tota una vida vivint entre ombres o potser tan sols era avarícia, però el mecànic va decidir fer el viatge. L'estació de Kabul li pagava la informació a bon preu i el missatge d'en Falcon indicava que esperaven trobar alguna cosa.

Cap al tard, amb un estiu que arribava trepitjant fort, va passar la frontera per entrar a l'Iran, i al cap de vint-i-quatre hores de conduir sense gairebé parar va arribar a aquell poblet. El principal causant de la contaminació d'aquella àrea era un pol·sim marró impulsat per un vent implacable, i amb l'objectiu de protegir-se'n els dos homes havien acordat trobar-se a l'abric d'una mesquita de parets altes. No hauria fet falta que s'hi molestessin; el vent bufava encara més fort del que era habitual i cap a totes bandes, i s'enduia el fum de les cuines de les cases mig enderrocades, fustigant-lo en un còctel asfixiant i convertint els homes i les dones que caminaven de pressa pels carrerons

i els carrers en poca cosa més que fantasmes envoltats de núvols de pols.

Intentant orientar-se en la penombra del vespre, amb els llums encesos, la furgoneta del mecànic va resseguir el mur de la mesquita i finalment es va aturar al costat d'un Nissan Patrol immobilitzat amb tracció a les quatre rodes. Immediatament, el conductor del Nissan va sortir del vehicle, es va dirigir a la part de darrere del maleter i hi va remenar buscant-hi alguna cosa. Tenia trenta anys llargs, era un home atractiu amb la pell del color del bronze vell i igual de castigada: era evident que s'havia passat molt de temps sota el sol i el vent. El tècnic va fer un somriure tort i va assenyalar amb el dit el món apocalíptic a l'altre costat del parabrisa.

—En el nom d'Al·là... —va dir en persa, fent que no amb el cap.

Va baixar del seient del conductor i va anar fins a la part de darrere de la furgoneta, on tenia un llit i diverses cadires muntades entre caps de peces de recanvi, en va treure dues tasses i va encendre una petita cuina de gas. Mentre esperava que el te estigués llest, va assenyalar el Nissan.

—Una altra vegada el compressor? —va preguntar.

—Això ja ho vaig arreglar —va respondre el visitant, dret a la part de darrere del vehicle, mig amagat entre les ombres—. Va ser fa uns mesos. Es va desenganxar del suport, de manera que el vaig treure del tot i el vaig tornar a posar.

—Ah... i què passa ara? —va preguntar el mecànic.

—Això —va dir el visitant. Subjectava amb la mà un tros de paper en què hi havia dues línies de paraules i xifres en anglès impreses. El va apropar al tècnic perquè el veiés. A l'home no li va caldre mirar-lo dues vegades.

—Quan vaig treure el compressor vaig trobar això enganxat al darrere de la peça —va dir el visitant—. Suposo que algú es va oblidar de treure-ho.

Va apropar el paper encara més al tècnic, tot i que no feia falta. Sabia exactament què era: un adhesiu amb un codi numèric, un grup de lletres i els detalls de l'enviament del compressor. Per sobre de tot, la CIA era un organisme burocràtic governa-

mental i totes les peces que s'enviaven dels Estats Units estaven degudament catalogades i marcades, cosa que obligava el tècnic a treure tots aquests adhesius de les peces de recanvi quan li arribaven al taller. O, com a mínim, es pensava que les havia tret totes. Immediatament, va saber que les xifres i les lletres no li representaven cap problema, ja que era informació relacionada amb l'enviament i indicaven que el director del Departament de Langley havia comprat aquella peça per a la Unitat de Kabul a favor de l'actiu local 11789.

L'aigua del te va començar a bullir i el mecànic em va explicar després, quan recopilava totes les peces d'aquest relat, que per un moment va fantasiejar amb la idea d'agafar el seu vell Smith & Wesson, un revòlver que tenia al seient del copilot per a quan les coses es complicaven, però va descartar aquesta idea; tenia ben clar que a la mà dreta, fora de la seva vista, a un costat, el visitant subjectava la seva pròpia arma, apuntant-lo directament.

Tot i que estava a punt de tenir un atac de pànic, el mecànic em va explicar que en aquell moment va ajuntar les peces: va pensar que si l'únic objectiu d'aquella trobada era desemascarar-lo, ja l'hauria mort. I tampoc semblava que tingués gaire sentit intentar desmentir-ho. Va arronsar les espatlles.

—Cadascú es guanya la vida com pot.

—Els coneixes bé, els americans? —va preguntar-li el visitant.

—Prou bé.

—Tractes directament amb els espies o a través d'un intermediari local?

—Directament —va contestar el mecànic.

El visitant va aixecar la mà dreta perquè fos visible i el mecànic va veure que subjectava una Ruger GP100. Va apuntar l'arma cap a la cuina de gas per dir-li sense paraules que l'aigua ja bullia, i el mecànic, amb les mans tremolant-li amb força, va començar a intentar preparar el te.

El visitant no li va treure els ulls de sobre.

—Durant els darrers anys ens hem trobat en mitja dotzena de llocs. A què creus que em dedico?

El tècnic va mostrar-li els palmells per indicar-li que no ho tenia clar.

—No t'he vist mai amb ningú, i per això no em semblava que fossis dels que fa travessar gent per la frontera. Hauria dit que eres un contrabandista d'or o de tabac, potser. Tot i que en aquest cas necessaries un vehicle més gros.

El visitant va fer que sí amb el cap, però no va afegir res per confirmar ni desmentir les teories del mecànic.

—Tu saps quant va costar l'11S als nord-americans?

El tècnic va deixar de preparar el te; es va quedar tan parat de la pregunta que li acabaven de fer que fins i tot les mans li van deixar de tremolar.

—Com?

—Només les Torres Bessones, els edificis, estaven valorades en seixanta-dos mil milions de dòlars americans. Tan sols arreglar la destrossa va costar dos mil milions de dòlars més.

El tècnic, que no tenia ni idea de per què era important, allò, va dir:

—Interessant.

—Sí que ho és —va contestar el visitant—. Fa que et plantejis coses, oi? Quant haurien pagat per evitar-ho? O per evitar alguna altra cosa similar?

El tècnic es va girar i es va quedar mirant les tasses de te. Què li estava oferint, aquell home? El cor li va començar a bategar amb força, i no tenia del tot clar si era per avarícia o per por.

Li va venir al cap l'alerta en clau que havien enviat a l'estació de Kabul i el missatge d'en Falcon i es va preguntar si aquell home del Nissan que havia fet tants quilòmetres havia sentit alguna cosa, potser algun rumor que a la CIA li encantaria sentir. Qui sap si sabia alguna cosa més que rumors.

—Pagarien molts diners per una cosa així, diria jo —va contestar el mecànic amb precaució.

—Segurament —va dir el visitant—. Abans t'he preguntat a què et semblava que em dedicava. —I sense esperar cap resposta, va afegir—: Soc missatger.

—Missatger? —va preguntar el mecànic, sense acabar de tenir clar què volia dir exactament?—. Missatger de què?

—Bé, de FedEx no —va contestar el visitant.

6

Quan van posar en marxa la seva organització, els líders de l'Exèrcit van prendre una decisió crucial. Van arribar a la conclusió que, tot i que els seus desenvolupadors afirmessin el contrari, era impossible que un civil es comprés un telèfon xifrat o una aplicació de missatgeria que fos veritablement segura.

I tenien tota la raó. No existeix cap aparell ni cap programari que l'Agència de Seguretat Nacional no pugui intervenir si la situació és prou greu. Va ser per aquest motiu que els líders de l'Exèrcit van decidir que farien servir missatgers, que era el mètode de comunicació més segur i que, fent-ho així, s'afegien a la tendència cada cop més estesa al món clandestí de descartar l'ús de l'electrònica, perquè els papers no es poden piratejar i els lliuraments en mà no es poden enregistrar.

Així doncs, l'Exèrcit va seleccionar i formar un grup de missatgers de confiança i encoberts que s'encarregarien de transportar documents amagats i missatges parlats entre els seus operatius, proveïdors i mecenes. Però hi havia un aspecte d'aquest sistema que els líders de l'Exèrcit no van preveure: com més gran es fes la conspiració, més valor tindria el secret i seria superior la temptació de vendre'l.

Això va fer que un dels seus missatgers —el pare de dues nenes que abans havia treballat com a taxista, que s'havia afartat de la rigidesa de l'existència fonamentalista i que estava desil·lusionat amb gran part de la seva retòrica, un home que va veure l'oportunitat de transformar la vida de la seva família i que estava disposat a morir executat intentant-ho— estigués assegut en una furgoneta en un racó perdut de la mà de Déu a l'Iran fuetejat pel vent i parlant amb un tècnic d'aires condicionats afganès que Al·là —*subhanahu wa ta'ala*, el més glorificat, el més gran de tots— li havia revelat que era un agent independent dels serveis d'intel·ligència nord-americans.

El missatger era tan sols un aficionat en el món dels serveis d'intel·ligència, però això no volia dir que no n'hagués après una de les seves regles més fonamentals: un secret podia arribar a valer una fortuna, però si en volies treure un bon pessic, ha-

vies de ser el primer de vendre'l. Sabia que cada vegada hi havia més possibilitats que algú li passés pel davant.

—Fa tres setmanes, la gent es va posar a fer preguntes —va dir—. Els homes van començar a parlar xiuxiuejant entre ells, s'està filtrant informació sobre el que s'està planejant. Per això, quan vaig trucar, vaig dir que era urgent. És probable que aviat arribi directament a les orelles dels americans o que algú faci la venda abans que jo.

—Venda? Vols vendre la informació que tens als nord-americans? —va preguntar el mecànic. No havia pensat mai que es pogués trobar amb aquell problema; ell sempre s'havia guanyat la vida amb les engrunes. Aquell home era un missatger i els secrets que sabia havien de ser molt més substanciosos, i lucratius, és clar—. Tinguis el que tinguis —va dir mentre abocava el te—, quant demanes?

—Vint per a mi. Cinc per a tu —va respondre el missatger.

El tècnic va deixar la tetera sense acabar de servir la infusió i es va quedar mirant l'altre home. Havia de comprovar que l'havia entès bé.

—Milions? —va dir—. Milions de dòlars nord-americans?

—Molt més econòmic que l'11S. És una ganga per als americans —va respondre el missatger—. Exigiré passaports nord-americans, un lloc segur on viure, una identitat diferent, una vida totalment nova.

—Vint-i-cinc milions de dòlars? —va dir el mecànic, admirat—. Una vida nova? Però, on?

El missatger va relaxar l'expressió del rostre.

—En algun lloc on, per començar, no calgui aire condicionat, amb vistes a algun riu o al mar, un lloc on ploqui —va dir—. Vaig mirar-ho al mapa. A Oregon o a Maine, potser. I tu?

El tècnic va fer que no amb el cap. No havia pensat mai en una vida a l'oest, ni a guanyar cinc milions de dòlars, i no va saber què contestar.

—Què vols que faci? —va preguntar.

—Fer arribar aquest missatge al teu contacte. Li preguntes si estan disposats a comprar el que tinc per vendre.

—Els conec —va dir el mecànic cautelosament—. Són cons-

cients que els poden enganyar i voldran algun comprovant, alguna evidència. És que ni tan sols sé com et dius de veritat. Què els dic? Que un home que vaig conèixer a l'Iran que es diu Mohammad vol vint milions de dòlars?

El missatger va fer que no amb el cap, amb un somriure.

—Els dius que la informació que tinc fa referència al que ells consideren «espectacular».

—Com? —va demanar el mecànic.

—Els ja ho entendran. Els dius que soc un missatger de confiança de l'Exèrcit de la Puresa i que tinc una bona quantitat d'informació sobre els seus plans i sobre els seus líders.

Allò va fer reaccionar el tècnic. L'Exèrcit de la Puresa? Pel que havia sentit ell, aquella era una gent molt temuda, però, per cinc milions de dòlars, què s'esperava?

—Els de la CIA et demanaran informació, detalls, moltes coses —va seguir—, però, escolta'm, soc jo qui té la paella pel mànec i no ells. Et diré quines són les meves condicions. M'escoltes amb atenció?

—Perdona —va contestar el mecànic, distret—. Estava pensant en Las Vegas. M'agradaria veure Las Vegas.

7

El tècnic es va passar una hora a la intempèrie en aquell vent huracanat, fent veure que estava reparant l'aire condicionat del Nissan, per si de cas hi havia algú que els estigués observant, i a continuació va veure desaparèixer el missatger en la penombra del vespre, va dormir un parell d'hores i, en un estat de gran inquietud, va tornar cap al seu taller, al costat de la depuradora.

Un cop oberta la porta corredissa d'acer, quan es va sentir segur a dins i va tancar-la, es va connectar al web fosc a través de la xarxa TOR i va obrir un tauler d'anuncis jihadista molt popular.

Descrivint-se a ell mateix com a un home de mitjana edat, pobre, però devot de la lluita afgana, la seva publicació —d'unes quatre línies farcides d'errors d'ortografia i gramaticals— era una petició ben simple i desesperada: buscava que una dona molt més jove es reunís amb ell en un poblet molt petit a prop de Hindu Kush. Aquella era una de les moltes publicacions similars que havia enviat al llarg dels anys, intentant trobar algú amb qui casar-se. I moltes de les desenes d'assidus al fòrum sempre l'insultaven i es reien dels seus missatges. Fins i tot en el submon islàmic, pel que sembla, Internet és un lloc mancat d'escrúpols. Però el mecànic sabia una cosa que cap d'aquelles veus crítiques sabia, que tot i que la informació sobre el propietari d'aquell tauler d'anuncis estava molt amagada, estava controlat per la CIA.

L'agència havia posat en marxa aquell lloc i l'havia enterrat al web fosc per monitorar l'activitat jihadista i recopilar tanta informació com fos possible dels seus usuaris. També tenia un altre propòsit: a través dels taulers d'anuncis, els actius de l'agència que eren en territoris hostils podien avisar els seus contactes de la CIA quan necessitaven reunir-se amb ells, ajuda o algun tipus de suport. El missatge del mecànic contenia una gran quantitat d'errors ortogràfics i de verbs mal conjugats. Aquella era la combinació exacta d'errors per indicar que necessitava que es trobessin urgentment.

El post es va omplir de les respostes desagradables de rigor, però tan sols una d'aquelles respostes tenia algun valor. Estava publicada per un jihadista que es feia dir AK-47 i que tenia d'avatar la imatge d'una bandera dels Estats Units en flames. Era d'un contacte de la CIA a l'estació de Kabul. També estava escrita en clau i, entre tota mena de comentaris desagradables sobre on es podia trobar o comprar una dona amb qui casar-se, hi havia amagada una hora i un lloc perquè la CIA es reunís amb ell.

Trenta-sis hores més tard, un dels Toyota Land Cruiser de l'agència que aparentment semblava normal i corrent, però que estava blindat, s'obria pas per les instal·lacions de la depuradora i entrava en un parc industrial decrepít dels afores del sud de Kabul.

La CIA havia triat expressament la ubicació del taller del mecànic; quan bufava el vent del nord, cosa que passava la gran major part de l'any, la pudor d'aquell parc industrial era gairebé insuportable i el convertia en un lloc ideal per a l'activitat clandestina. Els treballadors corrien del cotxe als edificis amb aire condicionat, els fumadors no s'allunyaven dels racons amb ombra a prop dels seus tallers i ningú no hi havia vist mai cap visitant casual en els darrers anys.

El Land Cruiser va obrir-se pas fent esses entre piles de bidons de benzina i es va aturar al davant d'un dels edificis més aïllats de tot el parc industrial. El conductor, un afganès estatunidenc d'uns quaranta anys, un dels conductors en qui més es confiava a l'estació, va fer sonar el clàxon i la porta de l'edifici es va obrir gairebé de seguida. Tan sols quan es va haver tornat a tancar del tot, del vehicle en va baixar l'home que seia al darrere i que duia una kufia, un mocador de cap que li cobria tot el rostre menys els ulls, la presència del qual fins aleshores havia quedat oculta darrere dels vidres tintats.

En treure's el mocador, va deixar veure que era un home atractiu de quaranta i pocs anys amb uns ulls grisos incisius i una barba de dos dies. Havia nascut a Texas, es deia Chris Halvorsen i era el cap de la CIA a l'estació de Kabul. Va estirar l'esquena —les carreteres de Kabul eren una tortura—, deixant ben visible l'arma secundària que duia guardada als malucs, sota la jaqueta texana, i va fer un somriure desenfadat quan va veure aparèixer el mecànic.

L'home gran es movia de pressa, arrossegant una mica els peus, com sempre feia, retorçant les mans; un gest que no tenia res a veure amb els nervis. L'experiència havia ensenyat a en Halvorsen que, més enllà de demanar-li una trobada o una xifra amb signes d'exclamació, aquell hàbit amb les mans volia dir que el mecànic tenia una informació molt important: l'home tenia clar que ben aviat cobraria.